

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOANNE ROCK
Meilė, pastatyta ant kortos

2023 rugsėjis–gruodis

NAKTYS BRUKLINE

Joanne Rock

**MEILÈ,
PASTATYTA
ANT KORTOS**

Romanas

Joanne Rock, *The Stakes of Faking It*, 2021

© Joanne Rock, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0927-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Broklino tilto parke susirinkę žiūrovai sulaikę kvapą stebėjo paskutinę *Geismų tramvajaus* sceną. Tana Blekston dvidešimt pirmąjį amžių vaizduojančiame šiuolaikiniame spektaklyje vaidino Blanšą Diubua. Baigiamieji herojės žodžiai patys svarbiausi – Tana ištarė juos ypač liūdnai.

– Visada pasikloviau nepažįstamųjų gerumu, – pažvelgė į gydytoją vaidinantį aktorį, turintį išvežti vargšę Blanšą į psichiatrijos ligoninę.

Įsikibusi kolegai į parankę, kitiems aktoriams tariant paskutinius žodžius, nužengė nuo pakylės. Jau kelis mėnesius vaidina laikinoje scenoje, laukdami, kol baigsis pandemija ir žiūrovai pagaliau galės grįžti į sales.

Negalėjo patikėti gavusi tokią galimybę, juk vaidybos patirties beveik neturėjo. Daug talentingų aktorių uždarius Brodvėjaus teatrą išvyko iš miesto arba ėmėsi kitų darbų. Viltis tapti aktore geso, bet štai atsirado šis vaidmuo.

– Bravo, – pasigirdus kurtinantiems plojimams, į ausį sušnabždėjo senyvas aktorius susivėlusiais sidabriniais antakiais ir žilstelėjusia barzda. – Puikiai padirbėjai, Tana.

- Dėkui, - pasitaisė trumpą, siaurą sijonėlį. Vaidino nuo skausmą malšinančių vaistų priklausomą vakarėlių liūtę. - Spektaklis pavyko.

Nedidelė grupelė ištikimų žiūrovų laukė, kol aktoriai grįš į sceną. Spektaklis neprilygo Brodvėjaus teatrui, bet pastatytas įdomiai, o žmonės per pandemiją spėjo pasiilgti vaidybos meno ne mažiau nei aktoriai scenos.

Tana plojo kolegoms šalimais ir laukė eilės nusilenkti. Mieste gyvena neseniai, Brodvėjeje apsilankyti taip ir nespėjo, todėl nemeluos pasiilgusi teatro. Tačiau išmėginti jėgas didesnėje scenoje labai patiktų.

Tiesa, neturi profesionalios aktorės patirties, ji naujokė, nors vaidina nuo vaikystės. Penkerių jau pardavinėjo prabangių rajonų gyventojams tėvo gatvėje rastus šunis. Nuprausdavo juos, iššukuodavo ir įkišdavo lyg grynakraujus. Kai tekdavo atsisveikinti su tariamu laikinu augintiniu, Tana verkdamo, bet kartodavo sau, kad šunys keliauja į laimingas, mylinčias šeimas, kuriose jiems bus gera. Būdamą dešimties, už aktorinius gebėjimus galėjo gauti *Tony* apdovanojimą. Apsimesdamo pasiklydusia mergaite, kad mama galėtų apšvarinti į pagalbą sustojusius žmones. Nekentė viso to ir priešinosi, bet tėvai pagrasino, kad atsidurs prieglaudoje, jei

nevaidsins. Tana buvo tik išsigandęs vaikas, mėginantis išgyventi dar vieną juodą dieną.

Suėjus aštuoniolikai, pareiškė tėvui, kad padodo būti jo žaisliuku, kad daugiau neketina pildyti jo užgaidų ir leisti savo vaidybos talento vėjais. O, jei iš namų būtų išėjusi anksčiau, ne tą vasarą baigus mokyklą ir pradėjus lankyti kolegą... Liko gyventi po tėvo stogu ir įsivėlė į jo sukurtą apgaulės tinklą. Džo galiausiai iš našlės pavogė rančą ir jai priklausiusią žemę, o tos našlės sūnus – Tanos širdį.

Pastaruoju metu visas jėgas atiduodavo vaidybai. Lipdama ant scenos ir laukdama savo eilės nusilenkti, pagaliau jautė esanti ten, kur ir turi būti. Teatro aktoriai tapo jos šeima. Žiūrovai, dauguma jaunos šeimos, sėdėjo ant patiestų iškylų užklotų, šalia – vaikiški vežimėliai. Šie žmonės savo noru mokėjo pinigų, trokšdami pamatyti ją vaidinančią. Galiausiai jiems Tana gali pasiūlyti daugiau nei tik gražų veidelį. Pasigirdo švilpesys, tada susižavėjimo šūksnis, ir širdis suspurdėjo.

Kilstelėjusi pirštus prie lūpų, ėmė siųsti oro bučinius ir, stebėdama ant pievos jaukiai įsitaisiusius žmones, mėgavosi saldžiomis šlovės akimirkomis. Staiga akys užkliuvo už vyro, stovinčio tarp scenos ir dviračių tako padėtų

sulankstomųjų kėdžių.

Aukštas, tvirtai sudėtas, vilkėjo tamsius džinsus, senovinio stiliaus marškinėlius ir plačius pečius pabrėžiančią juodą striukę. *Stetson* skrybėlė. Rusvi plaukai ir įdegusi oda vertė aplink sėdinčias moteris atsisukti. O gal tai daryti skatino blyškios pilkšvos akys ar taisyklingą žandikaulį slepiantys tamsūs barzdos šereliai?

Tanai ėmė linkti keliai ne todėl, kad jis tobulo grožio vyras.

Ne. Darėsi silpna pamačius Čeisą Seraną,aiduoklį iš praeities, kurio daugiau nesitikėjo sutikti.

- Tana! - pažadino aktoriaus iš užkulisių riksmas. Pasirodo, ji vis dar ant scenos.

Vajetau.

Širdis nerimastingai plakė, lipo nuo scenos bandydama suvokti, kas ką tik įvyko. Ausyse spengė, negirdėjo besidžiaugiančių kolegų juoko, prasibrovusi pro juos ėmė žingsniuoti kilnojamojo namelio už scenos pusėn. Reikia kuo mikliau iš čia sprukti, toliau nuo to vyro.

Nejaugi ten iš tiesų Čeisas Seranas? Vyras, kurį kadaise sutiko rančioje ir įsimylėjo? Tas, kurio našle tapusi mama perrašė rančą Tanos brangiajam tėtušiui Džo Blekstonui?

Nulipusi nuo pakyltos už scenos nubėgo į ankštą kilnojamąjį namelį, skirtą aktorėms. Ten jos persirengdavo ir laikydavo daiktus. Apsaugos darbuotoja, kadaise riedučių sporto karalienė, linktelėjusi atidarė duris.

- Tikiuosi, nesiruoši išeiti. Juk planavome kartu išgerti, - tarstelėjo Loraina, žvelgdama į prieblandoje skęstantį namelio vidų, kol Tana bandė praeiti pro megztinių bei plonų striukių krūvą ir susirasti savo kuprinę.

- Šįvakar negaliu, - nusiėmė juodą blizgų peruką, truktelėjo už rudus plaukus slepiančios kepurėlės. Plaukų galiukai rausvi, tačiau braukdama per sruogas pastebėjo, kad spalva pablukusi. - Atleisk, Loraina. Gal kitąsyk.

Dar kartą pažvelgė į veidrodį. Gražiai atrodyti - ne jos tikslas. Scenoje vaidino su peruku, ir Čeisas, jei ten tikrai jis, jos nė neatpažino. Išsitraukusi iš rankinės šluostę ėmė nuo veido valytis sceninį makiažą. Kaip ją rado?

O svarbiausia, ko jam reikia? Čeiso mamai ištekėjus už tėvo ir netekus tos nelemtos rančos, Tana jau buvo išvykusi iš Nevados ir pradėjusi studijuoti Niujorko šiaurinėje dalyje. Greičiausiai Čeisas visą šį laiką praleido Aidahe, kur mokėsi finansų. Galbūt gyveno ir kur kitur. Vieną dieną atsiuntė jai paskutinę šiurkščią žinutę,

kaltindamas prisidėjus prie sąmokso. Teigė, kad ji pasinaudojo savo nekaltybe nukreipti jo dėmesį nuo visko, kas tuo metu vyko mamos gyvenime.

- Neatsiprašinėk, brangioji, - pasakė Loraina Naujojo Džersio akcentu. - Ir be tavęs ketinu gerai praleisti laiką. - Ilgais raudonais nagais perbraukė per marškinėlių medžiagą. - Šį vakarą ketinu pakalbinti Stelą.

Tanos sesė Stelą spektaklyje vaidinusi Megan - šilčiausias žmogus visame kolektyve. Tik kad meilėje jai sekėsi ne geriau nei spektaklio veikėjai Stelai Kovalski.

- Tikrai? - glamžydama sijoną pažvelgė pro langą, ieškodama pastebėto vyro. Tačiau jo niekur nesimatė. - Sėkmės. Jei Megan protinga, pažus, kad esi verta nepalyginamai daugiau nei tos, su kuriomis susitikinėja.

Užtraukusi užuolaidą apsimovė plėšytus džinsus, tinklinių pėdkelnių po apačia neturėjo, nors paprastai nešioja.

Dabar būtina viską daryti greitai.

Eidama pro duris dar kartą žvilgtelėjo į prisi-merkusią Lorainą, pasirėmusią į namelio sieną.

- Viskas gerai? - pasiteiravo ši, rodė, permatydama kiaurai. - Elgiesi kaip moteris, kuriai

minama ant kulnų.

- Tik stengiuosi išvengti susitikimo su vienu spektaklį stebėjusiu žmogumi, - prisipažino, nes šiuo metu svarbiausia sprukti, anokia čia paslaptis. - Jei kas manęs ieškos, nors ir pats Skorsezė, pasakyk, kad nematei.

Loraina susiraukusi pasitraukė Tanai iš kelio.

- Be problemų, brangioji. Galiu padėti tau nusigauti iki traukinių stoties...

Tana minioje ieškojo juodos striukės ir iš kaubojiškos skrybėlės išlindusių rusvų plaukų.

- Nereikia, viskas gerai. Pasimatysime trečią dieną.

Bardama save už tai, kad neužsidėjo skrybėlės, ant peties užsimetė kuprinę. Stengsis likti nepastebėta. Anksčiau iš namų kojos nekeldavo be į kuprinę sugrūstos skrybėlės plačiais kraštais, tačiau jau kuris laikas nuo nieko nesislėpė. Metas prisiminti išmoktus triukus. Laikykis minios vidurio. Nejudėk per greitai. Nuleisk galvą.

Svarstydamą, kaip nusigauti iki artimiausios metro stoties, išgirdo pažįstamą balsą.

- Labas, lapute.

Širdis apmirė.

Reikėtų nekreipti dėmesio ir eiti toliau. Tačiau sustojo lyg sutramdytas veršelis rančioje.

Kluptelėjusi pajuto, kaip vyriška ranka sugriebia alkūnę.

Bėgti per vėlu. Belieka užgniaužus gėdą pakelti galvą. Susikaupė ir pažvelgė į pilkšvas akis vyrui, kuriam kadaisė atidavė širdį. Vyrui, prieš kurį jautėsi nusikaltusi.

- Sveikas, Čeisai.

Čeisas Seranas jautėsi pagaliau išsilaisvinęs iš Tanos Torpės apžavų. Ne. Tanos Blekston. Keista pripažinti, kad metų metus kreipėsi į ją ne ta pavarde.

Viskas, ką žinojo apie Taną, neteisybė.

Ji – tobula melagė, kadaisė sugebėjusi savo šnekomis apsukti galvą. Apsimetė, kad domisi rančos gyvenimu, ir žadėjo padovanoti savo nekaltybę. Ir iš tikrųjų tokia buvo – Čeisas įsitikino tuo per jos aštuonioliktą gimtadienį. Pasirodo, Tana pasinaudojo nekaltybe nešvariems darbeliams užglaistyti.

Supratęs, kad Džo Torpė iš tiesų yra Džo Blekstonas, stengėsi apie šį asmenį ir jo šeimą sužinoti kuo daugiau. Vyras, vedęs jo mamą ir apgaule pardavęs rančą, vis dar nešioja Čeiso pavardę. Apgavystes regzdavęs Džo į jas įtraukdavo dukrą Taną ir žmoną Aliciją, vėliau su juo

išsiskyrusią. Džo naudojosi netikra pavarde ir po skyrybų vedė dar bent tris kartus.

Nejaugi Tana tęsia juodus tėvo darbus?

Čeisas paleido gležną ranką. Reikia būti atidžiam ir nepamesti Tanos iš akiračio. Kaip turėtų žiūrėti į moterį, kuri taip negailestingai apgavo? Saulė leidosi, aplink zujantys parko lankytojai skubėjo link metro stoties, pro šalį važinėjo dviračiai, lakstė bėgikai. Keli žmonės vedžiojo šunis su šviečiančiais antkakliais.

Nors parkas pilnas gyvybės, Čeisas matė tik priešais stovinčią apgavikę. Smulki, trapi, gražių veido bruožų. Tikra pasakų princesė. Skruostikauliai aukšti, rausvos putlios lūpos, tamsiai rudos akys. Tačiau šiek tiek pasikeitusi nuo paskutinio karto, kai matė ją prieš aštuonerius metus. Rudų plaukų galiukai – rausvi, riešus puošė kelios naujos tatuiruotės, nosyje žėrėjo deimantas. Drabužiai taip pat kitokie. Toli gražu ne paprasti marškinėliai ir džinsai, kuriuos tą vasarą mėgo vilkėti. Dabar džinsai plėšyti, įvertas platus spygliuotas diržas, rodos, spaudžiantis siaurus klubus. Kariški auliniai batai baisia nusitrynę, ir jis svarstė, ar Tana žino, kaip tokia avalynė turėtų atrodyti. Ant baltų

marškinėlių mirgėjo Ešerio¹ stiliaus piešinys su voru. Tai ne sceninė apranga. Žinojo, nes matė Taną vaidinančią.

Nenustebo sužinojęs, kad Tana tapo sėkminga aktore. Juk su juo bendraudama visada *vaidino*.

Nors ant šios moters labai pyko, negalėjo nepastebėti grožio ir žavesio.

Po šimts.

- Reikia pasikalbėti, - mostelėjo į pastatą su užrašu *Pirmas viešbutis*, stovintį anapus viešbučio *Pirmas prie prielaukos*, prie kurio šiuo metu stoviniavo. - Ten mano viešbutis.

Ji kilstelėjo antakius.

- Per pirmą pasimatymą jokių viešbučių, labai ačiū. Kaip mane radai?

- Ar svarbu? - neleis Tanai nukreipti pokalbio temos. Jos ieškodamas išsikvojo daug jėgų ir laiko, žūtbut sieks, kad Tana jam padėtų. - Jei nori apie savo kriminalinę praeitį šnekėtis vidury parko, tebūnie. Bet prisėdę viešbučio terasoje ant stogo, galėtume pasikalbėti jaukesnėje aplinkoje.

¹ Mauricas Kornelis Ešeris (Maurits Cornelis Escher, 1898-1972) - vienas garsiausių XX a. moderniojo meno grafikų.

Tanos skruostai išraudo, kukliai šyptelėjo.

- Ką tokio ketini man pasakyti? Apie tai galime pasišnekėti ir sėdėdami parke, - mostelėjo laisvo suoliuko po medžiais pusėn. - Turi penkias minutes. Man reikia važiuoti į kitą susitikimą.

Nesulaukusi pritarimo, Tana ėmė žingsniuoti prie suoliuko. Švietė parko žibintai, šviesa krito ant medžių kamienų, suoliukas skendo prieblandoje. Ji numetė kuprinę ant žemės, atsisėdo sukryžiuvusi kojas, delnais apkabino kelį. Akyse dilgtelėjo smalsumas.

Jis šį pokalbį įsivaizdavo šiek tiek kitaip, tačiau bala nematė. Jei Tana nori šnekėtis parke, lai taip ir būna.

- Tu man padėsi, - prisėdo šalia.

- Tikrai? Kokia aš gera, - lyg svajodama užvertė akis į medžių viršūnes, ištempė ausis.

Čeisas svarstė, kodėl ji vengia žiūrėti į akis? Bėga nuo praeities? Nenori prisiminti? Gailisi to, ką padarė?

- Abu žinome, esi skolinga man daugiau, nei kada nors galėsi sumokėti, todėl neprašau. Reikalauju.

Tana sukluso. Rudos akys žybtelėjo....